

Sygn. akt V CSK 12/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa T. M.

przeciwko E. Spółce z o.o. w P. (poprzednio w G.) , Powiatowi P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Powiatu P.

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 czerwca 2019 r., sygn. akt XIX Ga (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego Powiatu P. na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny

skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 647¹ § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.c. wyrażające się w nieoceniu zachowania powoda i nie wyprowadzeniu konsekwencji prawnych z jego zachowania, błędnym przyjęciu, że pozwany nie podjął wszystkich niezbędnych czynności w celu ustalenia podstaw do wypłaty wynagrodzenia głównemu wykonawcy, bezpodstawnym przyjęciu, że pozwany był zobowiązany podjąć dalsze działania w celu zweryfikowania oświadczeń złożonych przez powoda, błędnym przyjęciu, że pozwany winien mieć co najmniej uzasadnione wątpliwości co do rzetelności oświadczeń składanych przez powoda, bezpodstawnym przyjęciu, że pozwany miał wiedzę o problemach z płynnością finansową głównego wykonawcy, bezpodstawnym przyjęciu, że pozwany miał wiedzę, że oświadczenia powoda miały jedynie spowodować odblokowanie pieniędzy dla podwykonawców oraz błędnym przyjęciu, że oświadczenia powoda nie można było utożsamiać z pokwitowaniem zapłaty wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego

2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Powołując się na naruszenie wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów skarżący zmierzał do podważenia części ustaleń faktycznych lub podważenia oceny dowodów przez Sądy pierwszej i drugiej instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. Z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wynika bowiem związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, które w połączeniu z art. 398³ § 3 k.p.c., wyłącza możliwość zgłaszania w skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów.

Dodatkowo należy podnieść, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, stosowanie art. 5 k.c. może mieć zastosowanie wyjątkowo, gdy w okolicznościach konkretnego stanu faktycznego, przy uwzględnieniu treści konkretnej normy prawnej, można mówić, że korzystanie przez osobę zainteresowaną z przysługującego jej prawa podmiotowego pozostaje w sprzeczności z określonymi w nim zasadami. Ocena w tym zakresie należy zasadniczo do sądów meriti i Sąd Najwyższy mógłby ją weryfikować w postępowaniu kasacyjnym tylko w szczególnie uzasadnionym przypadku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2019 r., III CSK 208/18, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2018 r., V CSK 65/18, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2018 r., III CSK 253/17, nie publ.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj.: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

jw